

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯƠI TƯ ĐIỀU TOÁN CÒN HƠN GIA CÁT LƯỢNG

Hi Tiểu Bảo nghe đến bốn chữ "hủy thi diệt tích" thì nghĩ thầm trong bụng:

- Cái đó ta làm dễ như chơi, chẳng khó khăn gì. Chỉ trong khoảnh khắc là tên rậm râu xứ Mông Cổ sẽ biến thành một vùng nước vàng. Nhưng thằng cha đó biết rõ nội tình đại Hán gian Ngô Tam Quế câu kết với nước La Sát, thì cần đưa gã đến Bắc Kinh cho tiểu Hoàng đế thân hành thẩm vấn mới là tuyệt diệu.

Gã nghĩ vậy liền đáp:

- Vụ đại Hán gian tạo phản chỉ có tên rậm râu xứ Mông Cổ này là bằng chứng rất xác thực, chúng ta phải nghĩ cách đưa hắn đến Bắc Kinh khiến cho đại Hán gian dù không phải phản thần cũng làm phản ngay. Tên Hãn Thiếp Ma này còn là môn pháp bảo khiến cho Mộc Vương phủ phải vâng theo mệnh lệnh của Thiên Địa Hội ta.

Việc bức bách Ngô Tam Quế chóng đi vào con đường tạo phản và việc làm cho Mộc Vương phủ phải quy phục Thiên Địa Hội là một điều mà quần hùng lúc nào cũng mong muốn. Bây giờ quần hùng nghe Vi Tiểu Bảo nói câu này đều chấn động tâm thần, đồng thanh khen phải.

Từ Thiên Xuyên nói:

- Nếu Vi hương chủ không thức tỉnh bọn thuộc hạ thì thật là lầm lỡ đại sự.

Trong lòng mọi người càng ngày càng khâm phục gã thiếu niên mồm miệng lém lầu.

Tiền lão bản nói:

- Công việc trước mắt là phải đối phó ngay với bọn thủ hạ của đại Hán gian kéo chúng hạ thủ phóng hỏa để sẵn vào sục tìm. Sau nữa phải nghĩ cách đem tên Hãn Thiếp Ma ra khỏi vùng quần hạt của đại Hán gian. Tại quan ải địa đầu hai tỉnh

Vân Nam và Quý Châu cuộc tra xét rất gắt gao. Việc rời khỏi thành Côn Minh cũng không phải chuyện dễ dàng.

Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Tiền đại ca! Ngày trước đại ca dùng con Hoa điều phục linh trư đem người vào Hoàng cung. Bây giờ lại dùng con heo lớn hơn để đem người ra khỏi thành Côn Minh được chăng?

Tiền lão bản cười đáp:

- Dem heo ra khỏi thành e rằng không được. Nhưng chúng ta có thể nghĩ cách khác. Đặt hấn vào trong cỗ quan tài giả làm người chết để khiêng đi là một biện pháp cũ quá rồi, cũng khó lòng che mắt được họ.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Cho hấn giả làm người chết là không hay đâu, phải để hấn sống nhăn răng mới tốt. Tiền lão bản! Đại ca cạo râu tên đó đi và dùng mấy thứ thuốc bôi mặt cho hấn để thay đổi tướng mạo. Lại mặc cho hấn bộ mũ áo quan binh của Kiêu Kỵ doanh. Tại hạ lựa một tiểu đội Kiêu Kỵ doanh trở về Bắc Kinh nói là Công chúa dâng lời thỉnh an lên Hoàng thượng, đồng thời tâu về việc lễ thành hôn đã chọn được ngày lành sắp cử hành trình lên Thái hậu và Hoàng thượng. Chúng ta cho tên rậm râu mà không có râu vào trong đội ngũ Kiêu Kỵ doanh thì bọn thuộc hạ của Ngô Tam Quế liệu có dám đúng miệng vào chăng?

Ba người vỗ tay đều khen là diệu kế.

Vi Tiểu Bảo đột nhiên hỏi:

- Trong thành Côn Minh có kỹ viện nào không?

Bọn Tiền lão bản ba người đưa mắt nhìn nhau tự hỏi:

- Phải chăng Vi Hương chủ muốn đi chơi điểm?

Tiền lão bản cười đáp:

- Cái đó dĩ nhiên là có.

Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Chúng ta mời Huyền Trinh đạo trưởng đi chơi điếm một phen, liệu y có chịu đi không?

Tiền lão bản lắc đầu cười đáp:

- Đạo trưởng là người xuất gia, chắc y không chịu đi. Nếu Hương chủ muốn đến kỹ viện thì để thuộc hạ phụng bồi cũng được.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Dĩ nhiên Tiền đại ca cũng đi, nhưng Huyền Trinh đạo trưởng người cao lớn, trong bọn anh em ta đây chỉ có thân hình y là tương xứng với tên rậm râu.

Ba người nghe nói mới vỡ lẽ ra Vi Tiểu Bảo muốn dùng Huyền Trinh đạo nhân giả làm Hãn Thiếp Ma.

Mã Ngạn Siêu cười nói:

- Đây là đại sự của Thiên Địa Hội mà cũng là việc lớn nhà nước thì nhà tu đành phải vâng lệnh đi chơi điếm.

Bốn người đều cười ồ.

Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Các vị đi mời đạo trưởng đóng bộ áo của tên rậm râu vào, đồng thời lấy bộ râu của Hãn Thiếp Ma cạo ra dán vào cằm cho y. Ngoài ra các vị phải mặc theo sắc phục bọn gia tướng trong Bình Tây Vương phủ. Chúng ta tìm vào một đại kỹ viện uống rượu phá quấy. Sau khi rượu say rồi, anh em quay ra tranh cướp những ả mày ngài rồi xảy ra cuộc ẩu đả. Tiền đại ca vùng đao hạ sát đạo trưởng...

Tiền lão bản giật mình kinh hãi, nhưng rồi lão nghĩ ra ngay đây chỉ là chuyện giả vờ, chứ không phải giết người thật, liền cười đáp:

- Mưu kế của Vi hương chủ thật là tuyệt diệu! Huyền Trinh đạo trưởng cùng thuộc hạ lúc đánh ghen phải ô lý ô lối, a ba tư lý, xổ một tràng tiếng Mông Cổ... nhưng còn phải dự bị một xác chết.

Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

- Đúng thế! Các vị ra ngoài kiếm trong thành Côn Minh lấy một tên thân thể cao lớn mà lại râu rậm tùy tiện bắt giết đi rồi đem thi thể đến giấu ở gần kỹ viện.

Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Sau khi Tiền đại ca giết đạo trưởng rồi, đánh đuổi bọn kỹ nữ ra ngoài để đạo trưởng xoay mình sống lại và đem râu cùng quần áo mặc vào cho xác chết.

Mã Ngạn Siêu cười nói:

- Có điều phải băm nát mặt mũi xác chết, mà chỉ để bộ râu rậm dưới gầm giường cho bọn thuộc hạ Ngô Tam Quế vào tìm lời ra. Như vậy bọn chúng sẽ đồ rằng hung thủ giết người rồi cố ý làm cho mất chân tướng của kẻ bị nạn.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Mã đại ca suy nghĩ còn thấu đáo hơn cả tại hạ. Vậy chúng ta chuẩn bị đi rồi tìm đến kỹ viện.

Quần hùng Thiên Địa Hội vâng mệnh đi chơi kỹ viện. Vì Tiểu Bảo ăn cơm tối rồi chờ một lúc nữa mới vào phòng Kiến Ninh Công chúa.

Công chúa đang chờ đợi nóng ruột thấy gã vào, lộ vẻ tức giận hỏi:

- Sao đến giờ người mới tới?

Vì Tiểu Bảo làm bộ hần học nói:

- Lão công công của Công chúa kéo ta lại nói chuyện, thốt ra những lời đại nghịch vô đạo. Ta tranh luận với hần hàng nửa ngày. Nếu không nhớ đến Công chúa thì bây giờ hãy còn cãi nhau.

Công chúa hỏi:

- Hần nói thế nào?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Hần bảo Hoàng thượng đem lòng nghi ngờ hần là gian thần, nên hần rất lấy làm bất mãn. Ta hỏi hần Hoàng thượng có dạ hoài nghi thì sao còn đem Công chúa gả cho con lão? Hần nói: Hoàng thượng nhất định chẳng thích gì hần mà có ý gia hại.

Công chúa nổi giận đùng đùng, đập tay xuống bàn quát:

- Lão con rùa nói nhăng nói càn, ta phải vật râu lão mới được. Người... người đi kêu hấn lại đây cho ta.

Vi Tiểu Bảo cũng làm mặt giận, cất tiếng thóa mạ:

- Tổ bà nó! Khi ta nghe hấn nói vậy đã rút đao ra toan liều mạng với hấn. Ta nói : Hoàng thượng thương yêu Công chúa vô cùng! Công chúa vừa xinh đẹp vừa lanh lợi. Con lão không xứng đáng với nàng phần nào đâu...

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Ta còn bảo lão: Lão lớn mặt dám nói những điều như vậy thì Công chúa không chịu lấy con lão đâu. Đáng mai Công chúa sẽ về Bắc Kinh ngay. Một nhân tài như Công chúa thì trong thiên hạ biết bao nhiêu người tranh giành đòi lấy nàng làm vợ. Ta còn định nói một câu nữa, nhưng chưa thốt ra. Ta muốn bảo thẳng vào mặt lão con rùa: Vi Tiểu Bảo này muốn lấy Công chúa còn chưa được.

Công chúa nghe nói tới đó, mặt mày hớn hở hỏi:

- Phải lắm! Phải lắm! Sao người không nói cho hấn nghe? Tiểu Bảo! Đáng mai chúng ta trở về Bắc Kinh. Ta sẽ tâm với Hoàng đế ca ca nhất định phải lấy người.

Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Lão con rùa thấy ta nổi giận, liền nhũn như con chi chi. Hấn bảo những câu nói nhăng nói càn vừa rồi, chẳng qua là chuyện giỡn cợt, xin đừng coi là chuyện thật, nhất là đừng để lọt tai Công chúa. Ta bảo hấn: Vi mỗ dốc dạ trung thành với Hoàng thượng cùng Công chúa. Trước nay không dám lừa dối một câu nào.

Công chúa ôm lấy cổ gã, khẽ hôn một cái nói:

- Ta đã biết người đối với ta cực kỳ trung thực.

Vi Tiểu Bảo cũng hôn vào má Công chúa rồi nói:

- Lão con rùa nghe ta nói vậy sợ quá, còn thiếu quỳ xuống mà lạy. Hấn đưa tặng ta hai khẩu súng của người La Sát và nắn nỉ giấu điếm câu chuyện vừa qua.

Gã nói rồi lấy súng ra nhồi thuốc, nạp đạn đưa cho Công chúa. Công chúa nhắm vườn hoa phát xạ.

Công chúa nghe súng nổ đánh "đoàng" một tiếng. Một cành cây bị gãy. Nàng thè lưỡi ra nói:

- Ghê gớm quá!

Vi Tiểu Bảo nói:

- Súng này có một đôi. Công chúa lấy một cây, ta dùng một cây.

Công chúa thở dài đáp:

- Đôi súng này một cây thư một cây hùng để nằm với nhau trong hộp gỗ thân nhiệt vô cùng! Bây giờ phân ra thì chúng phải cô đơn lạnh lẽo. Ta không lấy, để người dùng cả.

Nàng nói câu này là nghĩ tới chỉ dụ của Hoàng thượng chẳng thể nào canh cải được. Chuyện lấy Vi Tiểu Bảo rút cục là câu nói bỏ đi.

Vi Tiểu Bảo ôm lấy Công chúa vỗ về nàng và nói vào tai chẳng thiếu lời trêu cợt.

Công chúa thấy mối tình nồng mặn bất giác hai má đỏ bừng, miệng không ngớt cười khanh khách.

Vi Tiểu Bảo cởi áo xiêm cho nàng rồi lấy tấm chăn gấm trùm lên con người trần như nhộng.

Gã tự hỏi:

- Sao bọn thủ hạ của tên đại Hán gian còn chưa phóng hỏa?

Gã ngồi xuống cạnh giường khẽ vuốt ve mặt Công chúa, lắng nghe những thanh âm bên ngoài.

Công chúa mũi thở khụt khịt, miệng ú ớ:

- Ta... ta muốn ngủ thôi.

Tai nghe trong vườn hoa trống đã điểm canh một, Vi Tiểu Bảo chờ đợi nóng ruột.

Đột nhiên hiệu đồng la nổi lên "phèng phèng". Rồi tiếng mười mấy người la lớn:

- Cháy! Cháy to rồi!

Công chúa giật mình kinh hãi ngồi nhồm dậy ôm lấy cổ Vi Tiểu Bảo, cất giọng run run hỏi:

- Phát hỏa ư?

Vi Tiểu Bảo tức giận nói:

- Con mẹ nó! Đây nhất định là lão con rùa phóng hỏa. Hẳn định đốt chết chúng ta để bịt miệng cho khỏi tiết lộ câu chuyện đại nghịch bừa này.

Công chúa lại càng khiếp sợ, miệng lắp bắp:

- Thế thì... thế thì làm thế nào bây giờ?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Công chúa đừng sợ! Vi Tiểu Bảo này một lòng son sắt, dốc dạ trung trinh. Dù tính mạng tại hạ không còn cũng quyết hy sinh để bảo vệ cho Công chúa bình an vô sự.

Gã khế cựa mình thoát khỏi vòng tay Công chúa chụp lấy hộp gỗ đựng súng.

Bỗng nghe tiếng người nhộn nhịp cùng tiếng la ó om sòm và tiếng gọi nhau ơi ới:

- Phát hỏa rồi! Lấy nước! Lấy nước! Mau mau đi bảo vệ Công chúa!

Vi Tiểu Bảo ra ngoài cửa sổ nhìn thấy trong vườn hoa có mười mấy người hối hả chạy tới. Gã lăm bắm:

- Bọn thủ hạ của tên đại Hán gian sao mà chạy lẹ thế? Té ra chúng đã vào ẩn nấp trong bóng tối khu An Phụ viên từ trước rồi, nên vừa nghe tin phát hỏa đã xuất hiện lập tức ở đây.

Gã quay vào bảo Công chúa:

- Công chúa! Lửa cháy chẳng lấy gì làm dữ dội. Công chúa bất tất phải lo sợ. Mục đích chính của lão con rùa là bắt giam.

Công chúa run sợ hỏi:

- Bắt... bắt cái gì?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hắn thấy nàng cùng ta thân thiết với nhau sinh lòng ngờ vực mà đến tróc nã.

Gã vừa nói vừa mở cửa phòng ra rồi bảo nàng:

- Công chúa cứ đắp chăn nằm yên, bất tất phải ngồi dậy. Ta đứng ở ngoài cửa này, hễ thấy lửa cháy gần tới nơi là vào cổng nàng trốn chạy.

Công chúa rất lấy làm cảm kích cất tiếng run run gọi:

- Tiểu Bảo! Người... người tử tế với ta quá!

Vi Tiểu Bảo đứng ngoài cửa lớn tiếng la:

- Anh em phải bảo vệ Công chúa là việc khẩn yếu!

Gã vừa hô hoán đã thấy bọn vệ sĩ cùng gia tướng ở phủ Bình Tây Vương chạy lại hô:

- Thưa Vi Đô thống! Trong vườn phát hỏa rồi. Thế tử thân hành đến bảo vệ Công chúa.

Bỗng thấy góc Tây Bắc có hai hàng đèn lồng dẫn một người tới nơi.

Chỉ trong chớp mắt đoàn người đã đến trước mặt. Người đi đầu chính là Ngô úng Hùng.

Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Chỉ vì muốn sục tìm tên rậm râu xứ Mông Cổ mà tiểu Hán gian thân hành xuất mã dẫn quân tới. Như vậy đủ biết chúng coi trọng vọng tên rậm râu kia. Hiển nhiên chúng cầu kết với xứ Mông Cổ và nước La Sát để tạo phản không còn nghi ngờ gì nữa.

Bỗng nghe Ngô úng Hùng từ đằng xa lớn tiếng hỏi:

- Công chúa điện hạ có bình yên chăng?

Một tên vệ sĩ lớn tiếng đáp:

- Hiên Vi Đô thống đã ở đây hộ vệ.

Ngô úng Hùng nói:

- Thế thì hay lắm! Vi Đô thống! Tiểu đệ cảm kích vô cùng! Đô thống đã phải một phen tâm khổ.

Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Ta tâm khổ gì đâu? Chẳng lẽ ôm ấp, hôn hít Công chúa cũng là chuyện tâm khổ? Người cảm kích ta vì chuyện đó ư?

Tiếp theo bọn Ngự tiền thị vệ cùng tá lĩnh ở Kiêu Kỵ doanh binh do Vi Tiểu Bảo thống lĩnh cũng lật đật chạy tới. Những người này đang ngủ trên giường vội nhảy xuống chạy đi ngay không ai kịp mặc áo, đều đi chân không. Có kẻ chưa kịp mặc quần dài, trông rất thảm hại.

Chúng nghe tiếng lửa cháy liền nghĩ ngay đến: nếu Công chúa bị chết cháy thì tai họa lâm đầu, nên vội vã chạy ngay.

Vi Tiểu Bảo vừa nói chuyện với Ngô ứng Hùng, vừa ra lệnh cho bọn thị vệ, quan binh chia nhau canh gác bốn mặt.

Trương Khang Niên lại kéo áo gã, gã liền lảng ra mấy bước.

Trương Khang Niên nói:

- Thưa Vi Tổng quản! Vụ này có điều trá ngụy.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Sao?

Trương Khang Niên đáp:

- Vừa cảnh giác lửa cháy, nô tài liền thấy gia tướng của Bình Tây Vương từ bốn mặt tám phương ào ạt vượt tường tiến vào. Hiển nhiên họ đã chuẩn bị từ trước. Miệng chúng tuy hô cứu hỏa mà lại tiến vào các gian phòng lục tìm. Bọn nô tài quát mắng, ngăn trở cũng bằng vô dụng. Mấy người đã xảy cuộc ẩu đả với chúng.

Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

- Ngô Tam Quế nghi ngờ chúng ta đã phá chủ ý của hắn. Tại hạ xem chừng hắn muốn tạo phản.

Trương Khang Niên giật mình kinh hãi liếc mắt nhìn Ngô ứng Hùng khẽ hỏi:

- Thật thế ư?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hãy cứ để bọn chúng sục tìm, đừng có ngăn trở, rồi chúng ra sẽ hiểu hết nội vụ.

Trương Khang Niên gật đầu đi ngấm ngấm truyền lệnh cho bọn quan binh từ Bắc Kinh đưa tới.

Lúc này ở góc Tây Nam và góc Đông Nam khu vườn đã thấp thoáng nhìn thấy ánh lửa. Mười mấy vòi rồng hút nước lên rồi bắn vào không gian. Nhiều luồng bạch quang thấp thoáng như những cột nước từ dòng suối phun ra.

Vi Tiểu Bảo quay trở lại bên Ngô ứng Hùng nói:

- Tiểu Vương gia thần cơ diệu toán chẳng kém gì Gia Cát Lượng, Lưu Bá Ôn thuở trước, khiến ai cũng phải khâm phục.

Ngô ứng Hùng ngơ ngác hỏi:

- Phải chăng Vi Đô thống muốn nói giỡn?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chẳng phải tại hạ nói giỡn đâu. Chắc tiểu Vương gia bấm đốt ngón tay tính toán biết là canh hai đêm nay, khu vực An Phụ viên bị phát hỏa, nên đã chuẩn bị từ trước. Nào ăn mặc chỉnh tề thống lĩnh vệ sĩ gia tướng, nào điều động lính cứu hỏa chực sẵn ở ngoài vườn để chờ phát hỏa là ra lệnh. Lệnh vừa ban ra, hết thảy mọi người tiến hành công cuộc chữa lửa. Ha ha! Bản lĩnh tiểu Vương gia giỏi quá! Giỏi quá!

Ngô ứng Hùng đỏ mặt đáp:

- Chẳng phải tại hạ đã tiên liệu việc này, mà chỉ là chuyện ngẫu nhiên. Đêm nay tỳ phu của tại hạ thiết tiệc mời khách. Tại hạ đi uống rượu về có đem theo vệ sĩ qua đây thì trúng vào lúc An Phụ viên phát hỏa.

Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

- Té ra là thế! Tại hạ từng được nghe thầy đồ giảng sách nói: Gia Cát Lượng suốt đời làm việc gì cũng thận trọng. Như vậy tại hạ có bảo tiểu Vương gia hay hơn Gia Cát Lượng cũng là đúng lắm. Tiểu Vương gia đến nhà tỳ phu uống rượu đem theo cả đội vò rỗng để phòng ngừa nhà tỳ phu phát hỏa. Sự thận trọng này rất được việc, không có thì lấy gì mà đối phó với hỏa hoạn ở đây?

Ngô ứng Hùng biết Vi Tiểu Bảo đã khám phá ra công cuộc bố trí của mình, hần thẹn quá mặt đỏ bừng lên, gượng gạo đáp:

- Dạo này trời hanh mà thường lộng gió rất dễ phát hỏa, tưởng nên cẩn thận một chút là hơn. Cái đó kêu bằng "cẩn tắc vô ưu".

Vi Tiểu Bảo nói:

- Lần sau tiểu Vương gia có đến nhà tỳ phu dự tiệc tưởng nên đem theo đi một toán thợ thuyền gánh gạch ngói cây que đi.

Ngô ứng Hùng hỏi:

- Đưa thợ thuyền cùng vật liệu đi làm gì?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Vạn nhất không may mà nhà lệnh tỳ phu phát hỏa, đội vò rỗng này chỉ phun nước lên trời không chịu chữa lửa, thì nhà lệnh tỳ phu tất bị thiêu rụi. Khi đó tiểu Vương gia lập tức hạ lệnh cho thợ thuyền xây dựng lâu đài lại ngay cho lệnh tỳ phu. Cái đó kêu bằng đã đề phòng thì không còn lo gì nữa.

Ngô ứng Hùng bật lên mấy tiếng cười khô khan rồi quay lại bảo tên vệ sĩ đứng bên:

- Vi Đô thống đã điều tra ra đội vò rỗng làm việc bất lực. Người bắt Chánh Phó đội trưởng chặt chân chúng đi.

Tên vệ sĩ vâng lệnh đi ngay.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tiểu Vương gia! Sau khi tiểu Vương gia chặt chân hai tên Chánh Phó đội vò rỗng rồi thăng cho chúng chức quan gì?

Ngô ứng Hùng sửng sốt hỏi lại:

- Vi Đô thống hỏi câu này là nghĩa làm sao? Tại hạ không hiểu, xin Đô thống nói rõ thêm được chăng?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ cũng không hiểu, nhưng nghĩ rằng... ha ha... tiểu Vương gia chỉ xây thêm hai tòa ngục tối và phái hai tên Chánh Phó đội trưởng bị chặt chân đó giữ chức Diển Ngục quan.

Ngô úng Hùng thay đổi sắc mặt, bụng bảo dạ:

- Thằng lỏi này quả nhiên lợi hại! Té ra gã đã biết chuyện Dương Nhất Phong trước kia bị mình trừng trị khổ nhục rồi lại cho gã làm Diển Ngục quan.

Hắn giả vờ không hiểu ý nghĩa liền cười xòa nói:

- Vi huynh đệ nói giỡn chơi có duyên quá! Trách nào đức Hoàng thượng chẳng ưa thích huynh đệ?

Trong lòng hắn đã quyết định chủ ý:

- Ta quay về phải sai người hạ sát Dương Nhất Phong ngay để không tìm đâu ra được đối chứng nữa.

Lúc này bọn gia tướng cùng vệ sĩ ở Bình Tây Vương phủ lục tục chạy về báo cáo là thế lửa chưa lan rộng ra được, hiện đã dần dần nhỏ đi.

Vi Tiểu Bảo chú ý nghe những lời báo cáo, chưa phát giác ra được ám ngữ gì. Nhưng thấy Ngô úng Hùng mỗi khi nghe người đến báo là mặt hắn lại lộ vẻ không vui. Hiển nhiên chúng chưa tìm ra được Hãn Thiếp Ma.

Vi Tiểu Bảo không hiểu chúng dùng ám hiệu gì để báo cáo, gã liền chú ý quan sát vẻ mặt của bọn gia tướng mà cũng không nhận ra được điều chi khác lạ. Bỗng một tên gia tướng chạy đến bẩm:

- Ngọn lửa đột nhiên biến thành to lớn và cháy lan về phía bên này. Hay hơn hết là thỉnh giá Công chúa dời đi chỗ khác để phòng ngừa ngọn lửa làm kinh động đến Công chúa.

Ngô úng Hùng gật đầu.

Vi Tiểu Bảo đứng bên làm như chẳng để ý gì, mà thực ra gã rất lưu tâm đến thần sắc cùng cử chỉ của hai người. Gã thấy Ngô úng Hùng chuyển mục quang nhìn xuống đùi bên phải gia tướng, liền đưa mắt ngo theo thì thấy gia tướng co ngón tay cái và ngón tay trở thành một vòng tròn đặt ở bên đầu gối.

Vi Tiểu Bảo chợt tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Té ra hai ngón tay y làm dấu hình vòng tròn là để báo cáo không tìm thấy Hãn Thiếp Ma. Còn trong lời nói thì chẳng có ám ngữ chi hết.

Lại nghe Ngô úng Hùng nói:

- Vi Đô thống! Ngọn lửa cháy lan về phía bên này, vậy chúng ta thỉnh giá Công chúa dời đi. Để Công chúa diện hạ bị một phen kinh hãi là tội đáng muôn thác.

Vi Tiểu Bảo đã biết bọn gia tướng của Bình Tây Vương phủ tìm khắp nơi chẳng thấy Hãn Thiếp Ma đâu. Trong khu An Phụ viên chỉ còn phòng ngủ của Công chúa là chúng chưa sục sạo. Trời không chịu đất, đất chẳng chịu trời. Chúng định sục tìm cả phòng ngủ của Công chúa khiến cho gã lửa giận bốc lên.

Trong lúc nhất thời, Vi Tiểu Bảo lại nổi tính trẻ nít. Gã co ngón cái và ngón trở tay mặt lại thành hình vòng tròn đưa qua đưa lại trước mặt Ngô úng Hùng.

Ngô úng Hùng thấy ám hiệu bị khám phá thì không khỏi giật mình kinh hãi. Bọn gia tướng thủ hạ hăn cũng sắc mặt tái mét.

Ngô úng Hùng run lên hỏi:

- Vi... Vi huynh đệ!... Thế là nghĩa gì?

Vi Tiểu Bảo cười khẩy hỏi lại:

- Chẳng lẽ tiểu Vương gia không hiểu ký hiệu này thật ư?

Ngô úng Hùng cũng là người thông minh cơ biến, định thần đáp:

- Ký hiệu này... tiểu đệ hiểu rồi. Đây là dấu hiệu đồng tiền. Vi Đô thống muốn nói là phải có tiền mới mới được Công chúa.

*** vietkiem.com ***